

[Otto Mørch.]

ligt ansatte funktionærer skal lovgives i strid med funktionærloven, alt sammen for at hetze mod offentligt ansatte.

Naturligvis afviser socialdemokratiet det forslag, der her behandles, og jeg kan godt sige med foragt. Det betyder jo en afgørende diskriminering af offentligt ansatte, og det er vel lige skrap nok, at samtidig med, at LOs formand på LO-kongressen i Ålborg netop med tilfredshed kan konstatere, at dagpengereformen blev en afgørende ligestillingsreform i vort samfund, ja, så angriber det såkaldte fremskridtsparti dette fremskridt. Man spreder gift for de offentligt ansatte for at tjene en politisk fedtskilling hos private erhvervsdrivende.

Det er efterhånden ved at blive sådan, at ikke alene modtager fremskridtspartiet med kyshånd den mindste smule utilfredshed hos borgerne til brug i deres demagogiske agitation, nej, nu skaber de i høj grad selv utilfredsheden ved gang på gang at komme med udokumenterede påstande, rygter om dit og dat, for blot at kunne bruge det i deres politiske utilfredshedskampagne. Jeg tror snart, det er nødvendigt, at vi får gjort befolkningen klart, at fremskridtspartiets repræsentanter gang på gang er farlige at omgås, fordi de fremsætter alvorlige beskyldninger og udøver alvorlig kritik uden fornøden dokumentation. Det er farligt for folkestyret, at politikere bruger den slags metoder, det minder i uhyggelig grad om nazismens metoder i Tyskland.

Idet jeg tilslutter mig ministerens argumentation for afvisning af forslaget, vil jeg gerne have lov til at komme med et aktuelt eksempel på fremskridtspartiets politiske metoder. I et stort opsat interview i Erhvervsbladet den 14. april d. å. gav hr. Glensgård udtryk for stor forargelse over misbrug hos de offentligt ansatte, misbrug af ansættelsesbetingelserne. Særligt kritiserede han offentligt ansattes sygestatistik. Han mente, at der i finansudvalget var fremkommet en redegørelse, der viste, at specielt de yngre offentligt ansatte misbrugte deres ansættelsesbetingelser. Han nævnte også, at lærerne har ret til at have op til 120 sygedage, uden at der skete nogen lønafkorting, og nævner videre i den forbindelse, at det af mange er blevet opfattet således, at der er tale om en skjult fridagsordning, og at der over for

flere folketingsmedlemmer har været fremført eksempler på, at hvis man ikke udnyttede ordningen, således at man fik nogle ekstra fridage, ja, så ville det betyde, at man ikke viste den rette faglige solidaritet inden for lærerne.

Så vidt fremskridtsmanden Glensgård og hans lumre påstande. Nu må jeg bede hr. Glensgård om her i tinget at komme med en nærmere identifikation af den redegørelse, han taler om skulle være fremlagt i finansudvalget, og som skulle vise, at specielt de yngre offentligt ansatte misbruger deres ansættelsesbetingelser. Jeg må bede hr. Glensgård også bevise sine påstande om, at lærerne skulle opfatte de 120 sygedage som en speciel fridagsordning. Jeg må også bede hr. Glensgård i det mindste prøve at dokumentere, at der foreligger en statistik, der viser, at de offentligt ansatte generelt som gruppe har haft en sygelighed, der afviger enormt fra en tilsvarende statistik for den øvrige del af befolkningen, selv om han måske kan finde et enkelt eksempel på en specielt udsat gruppe. Jeg venter på denne afklaring fra fremskridtspartiets repræsentant.

Formanden:

Der er og bør være en udstrakt talefrihed; alligevel havde jeg helst set, at udtrykket „nazismens metoder“ ikke var anvendt.

Brøndsted (V):

Jeg vil give den foregående ordfører ret i, at man godt kunne bruge dette forslag til at karakterisere forslagsstillerne fremfor at gå seriøst ind på en debat omkring problemet, men vi har jo almindeligvis valgt at se på sagerne, som de bliver lagt frem, ud fra nogle politiske vurderinger, og derfor vil jeg foreløbig gøre det også i denne sag.

Da sygedagpengeordningen blev gennemført for det private arbejdsmarked, stod diskussionen i høj grad på spørgsmålet om bevarelse eller ikke bevarelse af karensdage og om, hvor mange det i givet fald ville være rimeligt at bevare. Når det endte med, at man helt lod karensdagene bortfalde, var en væsentlig årsag, at der burde være ensartethed mellem de ansattes forhold på det private og på det offentlige område. Det var venstres opfattelse dengang, at det ville have været rimeligt ikke at tage skridtet fuldt ud til nul karensdage på én gang, idet det